

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił T. N. prawa do wcześniejszej emerytury po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 listopada 2014 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie udokumentował rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz, którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustalenia prawa do emerytury. Ponadto do dnia 1 stycznia 1999 roku nie udokumentował wymaganego 25-letniego ogólnego stażu pracy, a jedynie 24 lata, 8 miesięcy i 16 dni, w tym 1 miesiąc i 12 dni okresów nieskładkowych, a także wymaganego 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie 13 lat i 24 dni. Organ rentowy nie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 1 czerwca 1971 roku do dnia 26 maja 1973 roku z Miejskiego Przedsiębiorstwa Budownictwa (...), gdyż brak jest świadectwa potwierdzającego wykonywanie pracy, w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż zgodnie z dostarczoną dokumentacją źródłową tj. karty obiegowe i angaże, zajmowane stanowiska pracy tj. uczeń (...) cieśla, dekarz-stażysta nie występują w Zarządzeniu Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku, ponadto brak jest informacji, czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast w ogólnym stażu nie uwzględniono urlopu bezpłatnego udzielonego w dniu 1 lutego 1996 roku oraz okresu od dnia 8 lipca 1996 roku do dnia 30 września 1996 roku z tytułu zatrudnienia w (...), ponieważ T. N. nie został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego.

/decyzja – k. 61-61 odwrót plik II akt ZUS/

W dniu 14 stycznia 2015 roku T. N. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył odwołanie od powyższej decyzji. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez nieuwzględnienie okresu zatrudnienia od dnia 1 czerwca 1971 roku do dnia 26 maja 1973 roku oraz okresu od dnia 8 czerwca 1996 roku do dnia 30 września 1996 roku, co skutkowało nieprzyznaniem prawa do emerytury na warunkach określonych w art. 32 wyżej powołanej ustawy. Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie przedmiotowych okresów zatrudnienia i przyznanie mu prawa do emerytury.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że we wspomnianym okresie T. N. świadczył pracę na rzecz 3 różnych podmiotów. W okresie od dnia 1 czerwca 1971 roku do dnia 26 maja 1973 roku był zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. na stanowisku dekarza. Praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący stanął na stanowisku, że praca ta bez wątpliwości była pracą w warunkach szczególnych, gdyż praca na stanowisku dekarza wiąże się z pracą na wysokościach i w szkodliwych warunkach. Do obowiązków odwołującego należało m.in.: krycie papą, smołowanie, wykonywanie obróbek blacharskich, lutowanie, gotowanie smoły oraz lepiku, miał on również ciągły kontakt z substancjami chemicznymi, takimi jak kwasy. Wskazano, iż prace dekarzkie zostały wymielone w wykazie A załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jako prace

w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. W ocenie skarżącego nie ma przy tym znaczenia fakt, iż początkowo był on stażystą, albowiem to również wiązało się z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach.

/odwołanie - k. 2-3 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 28 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu organ rentowy dodatkowo wskazał, że do stażu pracy w warunkach szczególnych uwzględniono okresy od dnia 12 czerwca 1973 roku do dnia 14 lutego 1975 roku, od dnia 15 stycznia 1977 roku do dnia 18 sierpnia 1982 roku, od dnia

22 listopada 1982 roku do dnia 30 kwietnia 1984 roku, od dnia 18 stycznia 1988 roku do dnia 30 listopada 1991 roku oraz od dnia 12 listopada 1997 roku do dnia 13 maja 1998 roku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odnosząc się do żądania zgłoszonego w odwołaniu przez odwołującego, wskazał, iż nawet gdyby zaliczyć wnioskodawcy do ogólnego stażu pracy okres od dnia 8 czerwca 1996 roku do dnia 30 września 1996 roku, nadal nie udowodniłby wymaganego 25-letniego okresu stażu pracy (tylko 24 lata, 11 miesięcy i 11 dni).

/odpowiedź na odwołanie - k. 11-11 odwrót/

Na rozprawie w dniu 13 stycznia 2016 roku wnioskodawca poparł odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie odwołania.

/stanowisko wnioskodawcy i pełnomocnika ZUS: 00:00:51, 00:23:19 – płyta CD k. 47/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca T. N. urodził się w dniu (...). Wniosek o emeryturę złożył w dniu 20 listopada 2014 roku. Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/bezsporne, a nadto wniosek – k. 1-6 plik II akt ZUS/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał za udowodniony okres pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 roku, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w wymiarze 13 lat i 24 dni. Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu od dnia 1 czerwca 1971 roku do dnia 26 maja 1973 roku zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie Budownictwa (...), z uwagi na brak świadectwa potwierdzającego wykonywanie pracy, w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz w związku, z tym, że zajmowane w tym okresie stanowiska: ucznia (...), cieśli, dekarza-stażysty nie zostały wymienione w Zarządzeniu Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku, ponadto brak jest informacji, czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

/bezsporne, decyzja – k. 61-61 odwrót plik II akt ZUS /

W toku postępowania przed organem rentowym wnioskodawca wykazał bezspornie na dzień 1 stycznia 1999 roku ogólny staż pracy w wymiarze 24 lata, 8 miesięcy i 16 dni, w tym 1 miesiąc i 12 dni okresów nieskładkowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił w stażu pracy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku następujące okresy: od dnia 1 czerwca 1971 roku do dnia 26 maja 1973 roku, od dnia 12 czerwca 1973 roku do dnia 14 lutego 1975 roku, od dnia 17 lutego 1975 roku do dnia 17 grudnia 1976 roku, od dnia 15 stycznia 1977 roku do dnia 18 sierpnia 1982 roku, od dnia 22 listopada 1982 roku do dnia 30 kwietnia 1984r roku, od dnia 13 czerwca 1984 roku do dnia 23 września 1986 roku, od dnia 18 stycznia 1988 roku do dnia 30 listopada 1991 roku, od dnia 3 grudnia 1991 roku do dnia 23 lipca 1992 roku, od dnia 25 października 1992 roku do dnia 3 października 1993 roku, od dnia 4 października 1993 roku do dnia 13 maja 1994 roku, od dnia 11 sierpnia 1994 roku do dnia 7 czerwca 1995 roku, od dnia 8 czerwca 1995 roku do dnia 31 stycznia 1996 roku, od dnia 2 lutego 1996 roku do dnia 29 lutego 1996 roku, od dnia 2 marca 1996 roku do dnia 7 lipca 1996 roku, od dnia 2 października 1996 roku do dnia 26 maja 1997 roku, od dnia 22 lipca 1997 roku do dnia 25 lipca 1997 roku, od dnia 1 sierpnia 1997 roku do dnia 30 września 1997 roku, od dnia 12 listopada 1997 roku do dnia 13 maja 1998 roku, od dnia 14 maja 1998 roku do dnia 12 listopada 1998 roku, od dnia 26 listopada 1998 roku do dnia 25 grudnia 1998 roku (okresy składkowe) i okresy: od dnia 2 lutego 1996 roku do dnia 26 lutego 1996 roku, od dnia 20 kwietnia 1998 roku do dnia 25 kwietnia 1998 roku, od dnia 28 kwietnia 1998 roku do dnia 30 kwietnia 1998 roku, od dnia 21 września 1998 roku do dnia 28 września 1998 roku (okresy nieskładkowe). Nie uwzględniono okresu od dnia 15 lutego 1975 roku do dnia 16 lutego 1975 roku oraz od dnia 18 grudnia 1976 roku do dnia 14 stycznia 1977 roku (łącznie 1 miesiąc) tj. okresu pomiędzy zwolnieniem do odbycia zasadniczej służby wojskowej do jej rozpoczęcia oraz okresu

pomiędzy zwolnieniem ze służby wojskowej, a podjęciem pracy po zakończeniu służby. Ponadto nie uwzględniono okresu urlopu bezpłatnego udzielonego w dniu 1 lutego 1996 roku (1 dzień) oraz okresu od dnia 8 lipca 1996 roku do dnia 30 września 1996 roku z tytułu zatrudnienia w (...) (łącznie 2 miesiące i 23 dni), ponieważ T. N. nie został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego.

/bezsporne, karta przebiegu zatrudnienia – k. 60-60 odwrót plik II akt ZUS, decyzja – k. 61-61 odwrót plik II akt ZUS, pismo – k. 40/

Wobec nieudokumentowania rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz, którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustalenia prawa do emerytury, nie wykazania do dnia 1 stycznia 1999 roku co najmniej 25 – letniego stażu pracy oraz co najmniej 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżoną decyzją z dnia 19 grudnia 2014 roku odmówił T. N. prawa do wcześniejszej emerytury.

/decyzja – k. 61-61 odwrót plik II akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od dnia 1 czerwca 1971 roku do dnia 26 maja 1973 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł..

/bezsporne, świadectwo pracy – k. 4 plik I akt ZUS/

T. N. w okresie od dnia 12 czerwca 1973 roku do dnia 18 sierpnia 1982 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budowlano (...) w Ł. na stanowisku dekarza w pełnym wymiarze czasu pracy.

/bezsporne, a nadto zaświadczenie – k. 18, świadectwo pracy – k. 23 – 23 odwrót/

Z dniem 15 lutego 1975 roku wnioskodawca został zwolniony celem odbycia zasadniczej służby wojskowej, którą odbywał w okresie od dnia 17 lutego 1975 roku do dnia 17 grudnia 1976 roku.

/bezsporne, a nadto zaświadczenie – k. 17, zaświadczenie – k. 18/

Po zakończeniu służby wojskowej T. N. został ponownie przyjęty do pracy w Przedsiębiorstwie Budowlano (...) w Ł. w dniu 15 stycznia 1977 roku.

/bezsporne, a nadto zaświadczenie – k. 18/

W okresie od dnia 22 listopada 1982 roku do dnia 30 kwietnia 1984 roku odwołujący był zatrudniony w Zespole Elektrociepłowni im.W. (...) w Ł., a od dnia 13 czerwca 1984 roku do dnia 23 września 1986 roku w Zakładzie (...).

/bezsporne, świadectwo pracy – k. 7, 10 plik I akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od dnia 18 stycznia 1988 roku do dnia 30 listopada 1991 roku był zatrudniony w Zakładzie (...) w Ł..

/bezsporne, świadectwo pracy – k. 12 plik I akt ZUS/

Odwołujący był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna i pobierał zasiłek dla bezrobotnych w okresach: od dnia 3 grudnia 1991 roku do dnia 23 lipca 1992 roku, od dnia 25 października 1992 roku do dnia 3 października 1993 roku, od dnia

11 sierpnia 1994 roku do dnia 7 czerwca 1995 roku, od dnia 2 marca 1996 roku do dnia 7 lipca 1996 roku, od dnia 2 października 1996 roku do dnia 26 maja 1997 roku, od dnia 26 listopada 1998 roku do dnia 25 listopada 1999 roku.

/zaświadczenia o pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych – k. 44/

W okresie od dnia 4 października 1993 roku do dnia 13 maja 1994 roku T. N. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Usługowo – Handlowym (...) w Ł..

/bezsporne, świadectwo pracy – k. 14 plik I akt ZUS/

W okresie od dnia 8 czerwca 1995 roku do dnia 29 lutego 1996 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno Handlowo Usługowym (...) L. K. w Ł. na stanowisku dekarz-blacharz w pełnym wymiarze czasu pracy. L. K. wystawił wnioskodawcy także świadectwo pracy potwierdzające okres zatrudnienia od dnia 8 lipca 1996 roku do dnia 30 września 1996 roku.

/świadectwa pracy – k. 21-21, k. 20-20 odwrót akt ZUS plik I akt ZUS/

Skarżący nie został zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowym (...) L. K. w Ł. w okresie od dnia 8 lipca 1996 roku do dnia 30 września 1996 roku.

/informacja – k. 56 plik I (akta kapitałowe) akt ZUS/

Odwołujący był następnie zatrudniony: w PPHU (...)S. w Ł. od dnia 22 lipca 1997 roku do dnia 25 lipca 1997 roku, w (...) w Ł. w okresie od dnia 1 sierpnia 1997 roku do dnia 30 września 1997 roku, w (...) sp. z o.o. w Ł. od dnia 12 listopada 1997 roku do dnia 13 maja 1998 roku, w (...) od dnia 13 maja 1998 roku do dnia 12 listopada 1998 roku.

/świadectwa pracy – k. 22,23, 24, 25 akt ZUS plik I akt ZUS/

Zaliczając wnioskodawcy do ogólnego stażu pracy dzień 1 lutego 1996 roku (urlop bezpłatny) oraz okres od dnia 8 lipca 1996 roku do dnia 30 września 1996 roku wnioskodawca udowodniłby na dzień 1 stycznia 1999 roku staż pracy w wymiarze 24 lat, 11 miesięcy i 11 dni.

/pismo – k. 40/

Uwzględniając dodatkowo okres od dnia 26 grudnia 1998 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku pobierania zasiłku dla bezrobotnych (wynikający z przedłożonego na rozprawie w dniu 13 stycznia 2016 roku zaświadczenia z PUP) skarżący udowodniłby staż pracy w wymiarze 24 lat, 11 miesięcy i 17 dni.

/bezsporne/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał przede wszystkim na podstawie zgromadzonych w aktach rentowych i w aktach sprawy dokumentów. Powołane wyżej dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron, a Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby z urzędu zakwestionować ich wartość dowodową w sprawie.

Sąd oddalił wnioski dowodowe wnioskodawcy oraz pominął dowody z dokumentów zgłoszone na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach, wobec niewykazania przez odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 748, z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu (wg stanu prawnego do dnia 31 grudnia 2012 roku) stanowił, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Od dnia 1 stycznia 2013 roku ust. 2 w/w przepisu uległ zmianie poprzez rezygnację ustawodawcy z warunku rozwiązania stosunku pracy (ustawa z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw – art. 1 – Dz. U. z 2012r., poz. 637)

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe, co do wieku – wnioskodawca ukończył 60 lat w dniu 20 grudnia 2014 roku oraz braku członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym. Zdaniem Sądu Okręgowego wnioskodawca nie wykazał natomiast minimalnego wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych, które uprawniałyby go do świadczenia emerytalnego.

Organ rentowy uznał, że T. N. do dnia 1 stycznia 1999 roku udowodnił 24 lata, 8 miesięcy i 16 dni, w tym 24 lata, 7 miesięcy i 4 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 12 dni okresów nieskładkowych. Zatem do minimalnego wymiaru ogólnego stażu zatrudnienia, tj. do 25 lat, brakuje skarżącemu 3 miesięcy i 14 dni.

Wnioskodawca w niniejszym postępowaniu wnosił o zaliczenie do ogólnego stażu pracy okresu od dnia 15 lutego 1975 roku do dnia 16 lutego 1975 roku tj. okresu pomiędzy zwolnieniem go z pracy celem odbycia zasadniczej służby wojskowej do jej rozpoczęcia oraz okresu od dnia 18 grudnia 1976 roku do dnia 14 stycznia 1977 roku tj. okresu pomiędzy zwolnieniem ze służby wojskowej, a podjęciem pracy w związku z jej zakończeniem - łącznie 1 miesiąc. Ponadto wnosił o zaliczenie do ogólnego stażu pracy dnia 1 lutego 1996 roku przypadającego w okresie zatrudnienia Przedsiębiorstwie Producyjno Handlowo Usługowym (...) L. K. w Ł. uznanego przez organ rentowy

jako urlop bezpłatny oraz okresu od dnia 8 lipca 1996 roku do dnia 30 września 1996 roku z tytułu zatrudnienia u w/w pracodawcy - łącznie 2 miesiące i 23 dni.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględnia się okresy składkowe oraz nieskładkowe, o których mowa w art. 7.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 1 wspomnianej ustawy okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia. Natomiast art. 4 pkt 5 stanowi, że okresem ubezpieczenia jest okres opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Okresy nieskładkowe do ustalenia prawa do emerytury i obliczania jej wysokości enumeratywnie wymienia natomiast przepis art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przede wszystkim nie pozwala na uwzględnienia w ogólnym stażu pracy wnioskodawcy spornych okresów od dnia 15 lutego 1975 roku do dnia 16 lutego 1975 roku oraz od dnia 18 grudnia 1976 roku do dnia 14 stycznia 1977 roku tj. okresów przed i po odbyciu zasadniczej służby wojskowej, albowiem w okresach tych T. N. nie wykonywał pracy i nie otrzymywał wynagrodzenia. Zdaniem Sądu okres ten nie może być również uwzględniony jako okres nieskładkowy.

W sprawie bezspornym było, iż wnioskodawca został zwolniony z Przedsiębiorstwa Budowlano (...) w Ł., celem odbycia zasadniczej służby wojskowej z dniem 15 lutego 1975 roku. Służbę wojskową odbywał zaś w okresie od dnia 17 lutego 1975 roku do dnia 17 grudnia 1976 roku, a do pracy w w/w przedsiębiorstwie powrócił z dniem 15 stycznia 1977 roku.

Ponowne podjęcie pracy u pracodawcy nastąpiło zatem w ciągu 30 dni od zakończenia służby, co zgodnie z art. 106 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. nr 44 poz. 220 ze zm.) uzasadniało wliczenie okresu służby wojskowej do wszystkich uprawnień pracowniczych. Brak jest jednak podstaw do zakwalifikowania do stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy spornego okresu przerwy pomiędzy zwolnieniem z pracy celem odbycia służby wojskowej a jej rozpoczęciem oraz przerwy pomiędzy zakończeniem przez wnioskodawcę pełnienia czynnej służby wojskowej a powrotem do pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 5 października 2005 roku, III AUa 621/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 11 października 2012 roku, III AUa 648/12).

W tym miejscu należy wskazać, że okres przerwy pomiędzy zwolnieniem z czynnej służby wojskowej, a powrotem do pracodawcy nie został uwzględniony we wspomnianym wyliczeniu w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Okres takiej przerwy nie jest także wymieniony, jako okres składkowy w przytoczonym wyżej art. 6 ust. 1 w/w ustawy, w pkt 4 tego przepisu wskazano natomiast, że za okresy składkowe uważa się okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy równorzędne albo okresy zastępczych form tej służby.

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 11 października 2012 roku, sygn. akt III AUa 648/12 ustawa z 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony sprecyzowała w sposób jednoznaczny, że okres zasadniczej służby wojskowej kończy się z chwilą opuszczenia koszar po przeniesieniu żołnierza do rezerwy. Zgodnie bowiem z art. 71 (a wcześniej art. 75) tej ustawy - zwolnienie z czynnej służby wojskowej następowało po upływie czasu trwania służby ustalonego w ustawie lub powołaniu. Zwolnienie przeprowadzali dowódcy jednostek wojskowych lub inne organy wojskowe. Żołnierza uważa się za zwolnionego z czynnej służby wojskowej z chwilą jego odejścia z miejsca pełnienia służby, po zwolnieniu z niej.

Analizowany przepis art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że jedynie okresy służby wojskowej są okresami składkowymi. Stąd do okresów składkowych na podstawie tego przepisu - można zaliczyć okres zasadniczej służby wojskowej tylko od dnia jej rozpoczęcia oraz do dnia opuszczenia

jednostki wojskowej po otrzymaniu rozkazu zwolnienia ze służby, a nie sporny okres przerwy, podczas której wnioskodawca jeszcze nie przebywał na terenie jednostki wojskowej oraz podczas której już go opuścił, a nie zgłosił gotowości podjęcia zatrudnienia u pracodawcy. Stosownie do art. 106 ustawy o powszechnym obowiązku obrony, w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie (obecnie art. 120) - pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Treść tych przepisów jest obecnie taka sama, ale zdaniem Sądu Okręgowego umożliwia on zaliczenie do okresów składkowych jedynie okresu służby wojskowej - do dnia opuszczenia koszar.

W tym miejscu podkreślić należy, iż nawet gdyby zaliczyć T. N. dzień urlopu bezpłatnego w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno Handlowo Usługowym (...) L. K. w Ł. tj. dzień 1 lutego 1996 roku, który nie został wykazany w świadectwie pracy oraz okres od dnia 8 lipca 1996 roku do dnia 30 września 1996 roku, w którym pracował w tym zakładzie, jednakże nie został przez pracodawcę zgłoszony do ubezpieczenia społecznego pracowników, a także okres od dnia 26 grudnia 1998 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku pobierania zasiłku dla bezrobotnych (wynikający z przedłożonego na rozprawie w dniu 13 stycznia 2016 roku zaświadczenia z PUP), to i tak łączny staż byłby krótszy niż 25 lat i wyniósłby 24 lat, 11 miesięcy i 17 dni.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał za zbędne uzupełnianie materiału dowodowego o zeznania świadków na okoliczność wykonywania przez odwołującego pracy w szczególnych warunkach w okresach od dnia 1 czerwca 1971 roku do dnia 26 maja 1973 roku w Miejskim Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) oraz od dnia 13 czerwca 1984 roku do dnia 23 września 1986 roku zatrudnienia w Zakładzie (...). Przeprowadzanie postępowania dowodowego na okoliczność, czy w okresach tych ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych jako dekarz, jest zbędne, skoro wnioskodawca nie legitymuje się stażem ogólnym w wymiarze 25 lat, a wszystkie przesłanki z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych muszą być spełnione łącznie, aby można było przyznać prawo do emerytury.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach pozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Tymczasem wnioskodawca nie udowodnił w niniejszym postępowaniu, iż legitymuje się minimalnym 25-letnim stażem pracy okresów składkowych i nieskładkowych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji, o czym orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy wraz z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia apelacji.

10.02.2016r.